

Kristus
včera i dnes,
začátek i konec,
alfa i omega.
Kristus
je Pán všech věků,
on vládne dějinám,
jeho je království
i moc
i sláva
po všechny věky věků.
Amen.

K A L E N D Á R I U M

- 2. bl. Anežky České, panny
- 4. sv. Kazimíra
- 5. 4. neděle postní
- 7. sv. Perpetuy a Felicity, mučednic
- 8. sv. Jana z Boha, řeholníka
- 9. sv. Frenišky Římské, řeholnice
- 10. sv. Jana Ogilvie, kněze a mučedníka
- 12. 5. neděle postní
- 15. sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze
- 17. sv. Patrika, biskupa
- 18. slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie
- 19. Květná neděle - začíná Svatý týden
- 23. Zelený čtvrtek
- 24. Velký pátek - den přísného postu
- 25. Bílá sobota
- 26. slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Slavnost sv. Josefa - letos přesunuta na 18. března

Zmiňují se o něm evangelisté Matouš a Lukáš při líčení Ježíšova dětství, ostatní zprávy jsou apokryfní a nelze je brát vážně. Jeho svátek se začal slavit nejprve na Východě /asi v 9. století/, od 10. století se objevuje v kalendářích na Západě, v Římě se slaví od roku 1479, v roce 1621 byl zaveden v celé církvi. Roku 1654 byl připočten k českým patronům. Jeho svátek se slaví 19. března.

Slavnost Zvěstování Páně - letos přesunuta na 3. dubna

.

ČTENÍ NA BŘEZEN

OTEC TOMÁŠ A ČTYŘI RAUBÍŘI

Návštěva z Loštína

Otec Tomáš přijel druhého dne až před polednem. Vyprávěl nám o strýci Františkovi, jakou měl radost z dopisu. "Vzkazuje vám, že vám nemůže napsat, protože vleže to moc nejde. Říkal, že ho to moc nebaví, pořád jen ležet, ale když to Pán Bůh od něj chce, tak že to vydrží, protože jsou na světě i horší věci. Někdy si na něj máte vzpomenout a trochu ho politovat, ale moc ne, protože noha ho nebolí."

Tohle nám otec Tomáš vyřizoval v komoře, kde jsme si hráli s Valentínem. Tak dlouho jsme škemrali, až se i on do Valentína nasoukal. Byli jsme pěkně mamečkaní, ale bylo to prima. Zpívali jsme "Naše zem je kulatá" a ještě další písničky, až se autíčko otráasalo. A potom přišla slečna a zavolala nás k obědu.

Při jídle najednou otec Tomáš odložil příbor, plácl se dlaní do čela a vykřikl: "Děcka, vždyť já jsem na něco zapomněl!" - "Na co?" ptali jsme se a slečna se ptala taky. "Pozval jsem na dnes odpoledne návštěvu." Přestali jsme jíst a dívali se na otce Tomáše. "Návštěvu? Koho?" Otec Tomáš se pohodlně opřel a začal vysvětlovat: "Původně jsem chtěl tenhle týden, co mám dovolenou, strávit z dětmi z mojí vesnice a okolí. Plánovali jsme různé hry a výlety a taky nějaké povídky. Ale pak se stalo to s vaším strýcem a já jsem nastoupil tady. Děti z Loštína byly pěkně otrávené. Tak jsem je včera večer pozval, aby dnes přijely sem. Já vím, měl jsem se s vámi předem domluvit, ale napadlo mě to, až když už jsem byl odsud pryč. Ale vám to nevedí, že ne?" - "Ne-e," protáhl Štěpán. Před cizími se vždycky trochu stydí. "Kolik jich je?" - "Tři kluci a dvě děvčata." - "Tak to jde, já jsem myslela, kdoví kolik jich nebude," řekla jsem. Otec Tomáš řekl: "Tolik věřících dětí zese v Loštíně a okolí není, bohužel." - "Jak jsou staří?" zajímal se Viktor. "Tři z nich jsou přibližně ve vašem věku, mimochodem teď byli také u prvního svatého přijímání, jedna dívka je trochu starší a jeden chlapec mladší. Já myslím, že si budete rozumět. A oni se s vámi taky rádi seznámí." Nevěděla jsem, jestli by nebylo lepší, kdybychom měli otce Tomáše jen pro sebe, ale na druhé straně jsem si uměla představit, jak byly ty druhé děti zklamané, že s nimi otec Tomáš nemůže být.

"Ty, já vím, co budeme dneška dělat!" vykřikl najednou Štěpán a začal kolem sebe šermovat vidličkou. "Půjdeme do lesa a budeme stavět chýše!" Na to jsme mysleli už dřív, ale zase jsme zapomněli. "Prima nápad!" souhlasil otec Tomáš a odstrčil talíř. "Jako kluk jsem hrozně rád stavěl chýše." - "Hurá!" zařvala Míša a vyskočila ze židle. Slečna ji stáhla zpátky: "Teď se nekřičí, teď se obědvá." Štěpán už byl s jídlem hotov a plánoval: "A každý si postaví chýši, nebo ne, radši po dvou, to je lepší, a pak se budeme navštěvovat a ..." - "A budeme si nabízet kořínky a jahody a maliny a vođu ze studánky," pokračovala jsem. Viktor se přidal: "To je vlastně dobře, že přijedou ty děti z Loštína, aspon bude větší legrace. To jste udělal dobře, otče Tomáši." - "Děkuju za pochvalu," otec Tomáš se zetvářil jako školák a všichni jsme se rozesmáli. Pak se slečna podívala na hodinky: "Autobus přijede ve 14.10 na náves. Do té doby máme ještě čas. Můžete mi pomoci připravit stůl na svačinu." Samozřejmě jsme se všichni chopili práce. I otec Tomáš pomáhal. Řekl slečně: "To jsem vám bez ohlášení pozval pěknou společnost. Jak jen vám to vynahradím?" - "Můžete se za mě pomodlit otčenáš a uhnout mi z cesty, abych mohla prostrít," usmála se slečna. Je vážně bezvadná.

Přesně ve dvě jsme už stáli na návsi a přesně o deset minut později přijel autobus z Loštína. Napřed vystoupili dva muži v montérkách. Potom paní s dítětem na ruce. A pak z autobusu vyskákalo pět dětí. Zůstaly stát vedle sebe, my proti nim, a dívali jsme se na sebe. Ale otec Tomáš chytil Štěpána a jednoho z těch cizích chlapců za křtici, ťukl jim hlavami o sebe a zasmál se: "Tak se představte!" Poslechli jsme. Loštínští se

jmenovali Martin, Hubert, Marek, Anička a Katka. Hned jsem si jejich jména zapametovala, ale Míša se to pořád pletlo a říkala Katce Aničko a naopak. Nejlepší bylo, když malý chlapec, který se jmenoval Marek, řekl Štěpánovi: "Ty máš vlasy skoro jako náš děda!" Všichni jsme se smáli a Štěpán taky, protože Marek to přece nemyslel zle.

Šli jsme na faru. Napřed jsme byli zticha, ale pak jsem se jednoduše zeptala Katky, to byla ta větší dívka, do které třídy chodí, a ona mi mile odpověděla a vůbec ze sebe nic nedělala, ačkoliv byla starší než my. Začaly jsme si povídat o škole a ukázalo se, že obě máme nejradši češtinu. Kluci šli taky spolu a povídali si o fotbale. Marek se motal pořád kolem Štěpána. Jeho vlasy mu učarovaly.

Při svačině se nás ze města otec Tomáš ptal na naši farnost a vyučování náboženství. Přá tom jsme si uvědomili, jak se vlastně máme dobře. Je u nás dost věřících dětí a do kostela to vůbec nemáme daleko. Zato v Loštíně nechodí skoro žádné děti do kostela, a Anička to má zvláště těžké, protože bydlí v malé vesničce deset kilometrů od Loštína. V její vesnici ~~nejsou vůbec žádné věřící děti.~~ nejsou vůbec žádné věřící děti.

"To musíš jezdit do kostela a na náboženství autobusem?" zeptala jsem se jí. Anička mi vysvětlovala: "Ano, většinou jezdím autobusem, někdy mě sveze pan farář autem. Jenže v neděli žádné autobusy nejezdí." "Nemůžete jet do kostela autem?" ptal se Štěpán. "Nebo nemáte auto?" - "Ale máme," řekla Anička, "ale do kostela s ním nejezdíme, protože moji rodiče do kostela nechodí. Leda tak na vánoce nebo o velikonocích. A když jsem byla u prvního svatého přijímání, to přišli taky." Byli jsme docela zaražení. Nevím, jestli bych vůbec chodila do kostela, kdyby mi to moji rodiče nepřipomínali a sami také nechodili. Viktor se zeptal: "A co ostatní lidé z vaší vesnice? Ti taky nechodí?" - "Několik lidí chodí do evangelického kostela," řekla Anička, "ale katolické rodiny u nás nejsou. Moje babička dřív chodila do kostela, ale teď už nemůže, protože špatně chodí. Jednou za měsíc k nám přijede pan farář a přinese jí svaté přijímání. A tak chodím na mši svetou sama. Nikdo jiný u nás není..."

"A víš, Aničko," přerušil ji otec Tomáš, "jak jstet a tvoje babička a těch několik evangelíků, kteří taky chodí do kostela, ~~je to důležité?~~ důležité?" Nerozuměli jsme, co tím otec Tomáš myslí, a Anička taky ne. Udiveně se na něj podívala. Otec Tomáš pokračoval: "Podívejte se: Pán Bůh vidí všude, každé město, i tu nejmenší vesnici. Všem lidem chce říci: Jsem tu pro vás. Čeká, že mu lidé odpoví, že řeknou: Věříme v tebe, známe tě, důvěřujeme ti. Ale na mnoha místech odpovídá Bohu jen několik málo lidí. V Aniččině vesnici je to ona s babičkou a několik evangelických křesťanů. A tak je vlastně Anička zástupcem celé vesnice před naším nebeským Otcem. To je moc důležitý úkol!" Míša pípla: "Tak to my se Štěpánem jsme v naší třídě taky zástupci všech." Otec Tomáš přikývl: "Vidím, žeš mě správně pochopila." Míša se rychle napila, aby nebylo vidět, jak jí pochvala otce Tomáše přivedla do rozpaků. Martin, který až doposud mlčel, řekl: "Ale když se člověku ostatní jen smějí, že chodí do kostela - sám?" - "To potom záleží na tom, jestli si člověk uvědomuje, jak je důležitý - ať už to ti druzí chápou nebo ne. Mnoha významným lidem se druzí smáli. My musíme mít na paměti: Když je s námi Bůh, jsme vždycky silní. Z nějakého výsměchu si nemusíme nic dělat. - Ale už dost vážných řečí. Končím poradu zástupců!" Vtom promluvil Marek: "Já už jsem taky byl zástupce, když mě maminka poslala k doktorovi pro recept místo sebe." Rozesmáli jsme se, protože Marek vůbec nepochopil, o čem byla řeč. Jenže on taky ještě nechodí na náboženství.

Po svačině jsme uklidili nádobí a odnesli ho do kuchyně. Zanedlouho otec Tomáš zavolal: "Připravte se, vyrazíme!" Když jsme vycházeli z fary, už jsme si nebyli cizí: Katka a já jsme si cestou povídaly o vaření, Viktor, Martin a Hubert zjistili, že všichni tři sbírají známky, Anička a Míša se honily dopředu a dozadu a Štěpán s Markem a otcem Tomášem celý průvod uzavírali.

pán, "oni tady mají uprostřed hlavní ulice řeku!" Opravdu vedle chodníku tekla říčka. Kdo se chtěl dostat do některého z domů na levé straně ulice, musel přejít před dřevěný můstek. Rozběhli jsme se na první most a dívali se do vody. Moc jí nebylo. "Tomu říkáš řeka?" ohrnul nos Viktor. "Taková stružka!"

"Jen nech, chlapče," ozvala se starší paní, která se opírala o plot, "měl bys vidět, jak tahle stružka vypadá, když přijde obleva. To se kolikrát valí tolik vody, že se pomalu nedá přejít přes most. Loni na jaře támhle z toho domu" - paní ukázala rukou na sousední dům - "spadlo do řeky malé dítě a utopilo se. Proud ho strhl s sebou." Pokývala hlavou a my jsme nevěděli, co říct. "A před měsícem," pokračovala paní, "tu byla taková bouřka, že nám málem voda odplavila všechny jahody." - "Všechny?!" zeptala se Miša, které bylo jahod líto. "Skoro, ale pár se jich zase uchytilo." Paní se na nás usmála. "Nashledenou!" volali jsme na ni, když jsme odcházeli.

Štěpán se pořád nakláněl přes dřevěné zábradlí u říčky. Žádné ryby neviděl, zato spousty plechovek a jiných odpadků, které do vody naházeli nepořádní lidé.

Konečně jsme přes jeden větší most odbočili do příčné ulice. Začali jsme stoupat do kopce. Napřed byly po obou stranách cesty domy se zahradami. Téměř za každým plotem na nás štěkali psi. Naštěstí žádný z nich plot nepřeskočil. Za domy začaly louky, na kterých se za drátěnými ploty pásly krávy. Otec Tomáš nás upozornil, že ploty jsou pod proudem, aby dobytek neutíkal. Viktor hned začal rozumovat, jak asi silný proud v plotě je, ale sáhnout si netroufl. Někteří z nás začali na krávy křičet: "Mů, mů, mů!" Krávy jen líně pootočily hlavy a přežvykovaly dál. Asi už viděly mnoho lidí, kteří na ně křičeli "mů, mů". Nepříč loukami vedly úzké potůčky. "To jsou zavodňovací kanály," poučoval nás Viktor. "To vím taky," odsekla jsem mu. Nemám ráda, když se Viktor vytahuje, co všechno ví.

Blížili jsme se k lesu. Přestože cesta dost prudce stoupala, spěchali jsme čím dál víc. Už jsme se nemohli dočkat, až začneme stavět chýše, ale napřed jsme museli najít příhodné místo. Na kraji lesa otec Tomáš zastavil a řekl: "Ohlédněte se." Otočili jsme se. Kaňková Lhota před námi ležela jako na dlani. "Támhle je naše zřícenina!" vykřikla Miša. Ani se nám nechtělo věřit, že jsme předcházejícího dne byli tak daleko. Široko daleko jsme neviděli ani človíčka. Myslím, že lidé jsou dost líní, aby chodili na výlety, nebo nemají čas. Škoda, viděli by tolik krásných věcí! Ale pak jsme se rozběhli po lese, abychom co nejrychleji našli vhodné místo. Běhali jsme sem a tam, všude se nám líbilo, nemohli jsme se rozhodnout. Najednou jsme slyšeli, jak Martin a Hubert křičí: "Tady, tady, pojďte sem!" Opravdu našli nejkrásnější místo. Byla to malá mýtinka s mechem a trávou a na okraji stály vysoké smrky, které ji uzavíraly ze tří stran. Čtvrtá strana se otvírala do údolí. Viděli jsme dokonce věž kostela v Kaňkové Lhotě. Nejlepší na tom všem bylo, že prostředkem mýtiniky protékal potok. Mýtinka se sice trochu svažovala, ale to nám nevadilo.

Museli jsme se nějak rozdělit, protože jsme si nemohli stavět chýše každý sám pro sebe. To by trvalo příliš dlouho. Málem jsme se při tom pohádali. Štěpán chtěl stavět s Mišou a s Aničkou, ale Marek se na něj pověsil a křičel: "Já chci být s tebou, já chci být s tebou!" Štěpán vypadal nešťastně, jako když musí hlídat dvojčata. Ale otec Tomáš řekl: "Co bys tomu řekl, Štěpáne, kdybys měl největšího a nejmenšího pomocníka?" Štěpán nejdřív nechápsl, ale potom mu to došlo: otec Tomáš chce stvět chýši s Markem a s ním! Celý se rozzářil. Já bych taky byla ráda stavěla společně s otcem Tomášem, ale takhle to bylo spravedlivé.

Pustili jsme se do stavění. Rozběhli jsme se po okolí, abychom si vyhlédli nejlepší místo pro svou chýši, a pak jsme snášeli větve, roští, trávu, mech... Závodili jsme, kdo bude mít nejlepší chýši. Když se někdo chtěl podívat, jak stavějí ti druzí, ti hned začali křičet: "Nekoukat!" Každá chýše měla být překvapením pro ty ostatní. Katka a já jsme stavěly chýši pod vysokým smrkem. Některé jeho větve nám posloužily jako střecha. Další větve, které jsme nashbíraly v lese, jsme zapíchaly do země jako stěny. Potom jsme nanosily mech a vystlaly jím podlahu. Nakonec Katku ne-

padlo, že si kolem chýše uděláme zahrádku. Plot jsme udělaly z větviček, které jsme navzájem propletly. Našly jsme malou lesní jahodu a založily "záhon". Ostatní pracovali stejně zaujatě jako my a slyšely jsme, jak Viktor říká: "Měli jsme si vzít pily a sekery!" Otec Tomáš to slyšel taky a zavolal na něj: "Jenže to bychom si byli museli obstarat i stavební povolení!"

Anička, Miša a Martin stavěli kousek dál. Zdálo se, že už jsou hotovi, protože všichni tři leželi v trávě. Jenže se ukázalo, že se o něčem radí, protože za chvíli vyskočili a začali ke své chýši nosit drny a kameny. Ale nevšimli jsme si jich, všichni jsme měli plné ruce práce.

O něco později zavolal otec Tomáš: "Poslouchejte! Za deset minut začne prohlídka chýší! Každý si vymyslí nějakou písničku nebo hru, která se bude zpívat nebo hrát v jeho chýši." Začali jsme se horečně radit, protože každý chtěl, aby to v jeho chýši bylo nejlepší. My a Katkou jsme si vymyslely hru "Pan čáp ztratil čepičku", protože při ní je dobrá zábava.

První chýše, kterou jsme si prohlíželi, byla Štěpánova. Všichni jsme se sešli před ní. Marek seděl ve dveřích a byl hrozně špinavý, ale jen zářil. "Já jsem sbíral šišky a stavěl plot," chlubil se. Štěpán běhal kolem chýše a dělal poslední úpravy. Byla to vážně krásná a veliká chýše. Však ji taky stavěl se Štěpánem otec Tomáš. Pozvali nás dovnitř a společně jsme si zazpívali, Štěpán, který se považoval za majitele chýše a hostitele, zpíval zvlášť nahlas. Potom směl každý vlézt do chýše. "Hezká," řekla Miša, "ale největší překvapení bude u naší chýše!" Byli jsme moc zvědaví.

Pak jsme šli k naší chýši. Jahodu ze zahrádky jsme jen všem ukázali, protože rozdělit na tolik dílů jsme ji nemohly. Zato si ale každý mohl lehnout na mech uvnitř chýše. Když si dovnitř lehl otec Tomáš, zůstaly mu nohy venku. Moc jsme se smáli. Pak jsme hráli "Pan čáp ztratil čepičku" a honili se po lese, když vtom k nám velice rychle přišel vysoký a silný muž v montérkách. Všimli jsme si ho, až když se nad námi ozval hromový hlas: "Uličníci! To si nemůžete vymyslet lepší zábavu?" Všichni jsme se ohlédli. "Neděláme nic špatného!" zavolal na něj Štěpán. "Ještě budeš drzý!" okřikl ho muž a ukazoval směrem k chýši, kterou postavili Anička, Miša a Martin. "A co je tohle? Kdo přehradil vodu, aby nemohla téct na louku?" Pořád ještě jsme nechápali, jen Miša, Anička a Martin se začali osívat. Otec Tomáš se orátil na muže úplně klidně: "Pokud děti něco provedly, dají to zase do pořádku." Miša se zhluboka nadechla, udělala krok dopředu a spustila: "My... mysleli jsme... nevěděli jsme, že se nesmí postavit přehrada!" A Anička tiše dodala: "Chěli jsme mít před chýší jezírko. Je tam taková prohlubeň..." - "Šlo to docela snadno," přidal se Martin.

Všichni jsme se rozběhli k přehradě. Tam to vypadalo! Zatímco jsme si hráli, naplnila se celá prohlubeň vodou. I chýše plavala a jezírko pořád rostlo. "To snad není pravda!" Otec Tomáš byl taky dost překvapený a muž mu řekl: "Jako dospělý jste taky mohl víc dávat pozor!" Pak se obrátil na nás: "My jsme rádi, že nám na louky přitéká voda a vy..." Potřásl hlavou, ale už se tak nezlobil. Z toho, jak jsme tam stáli, pochopil, že jsme to neudělali ze zlomyslnosti. Miša řekla: "My to zase uklidíme, nebojte se." Všichni jsme se do toho pustili, odnášeli jsme kameny a drny a za chvíli voda tekla jako před tím. Byli jsme špinaví a mokří, ale to nám nevadilo. Byli jsme rádi, že jsme to mohli zase napravit. Muž ještě něco zabručel a odešel.

Sesedli jsme se před jednou chýší. Byla to Viktorova a Hubertova. Měli tam dokonce stůl z pařezu. Otec Tomáš vytáhl čokoládu a sušenky. "Ze-se jsme se něco přiučili," řekl. "Ne nadarmo se říká: Dvakrát měř a jednou řež!"

Ještě chvíli jsme zpívali a pak Martin navrhl: "Pojďte, postavíme všichni společně velikou chýši jako kostel a v ní opravdický oltář!" Na to určitě přišel proto, že nedávno začal ministrovat. Všem se nám ten nápad líbil, ale otec Tomáš řekl: "Už je na to pozdě. Ale mohli bychom tu postavit aspoň kříž." I s tím jsme souhlasili. Hubert a Štěpán měli provázek. Svázali jsme dvě větve do podoby kříže. Protože nám nešel zapíchnout do země, vytáhl otec Tomáš nůž a dolní konec trochu zašpičatil. Pak

už to šlo. Vztyčili jsme kříž a postavili se kolem něj. "Teď musíme naši osadu opustit," řekl otec Tomáš, "ale napřed si poslechněme, co nám říká kříž." Udiveně jsme se na něj podívali. "Kříž říká: Zem patří Bohu, který lidem poslal svého Syna Ježíše. Vidí a zná všechny naše radosti i starosti. Je pořád s námi, když pracujeme i když si hrajeme." Potom otec Tomáš navrhl: "Teď se před naším křížem pomodlíme otčenáš za všechny lidi v Kaňkové Lhotě i v Loštíně a okolí a zvlášť za toho muže, kterého jsme vylekali tak, až se rozplácl." Souhlasili jsme.

Ještě nikdy předtím jsem se nemodlila otčenáš nahlas v lese, ale líbilo se mi to a ostatním myslím taky. Dokonce i Marka tiše stál. Pak jsme ještě zazpívali "Jak úžasná musí ta láska být" a šlo se domů. Cestou Hubert řekl: "Snaž nám nikdo naše chýše nerozboří!" a Viktor navrhl: "Zítře se sem podíváme, jestli je všechno v pořádku." U fary se všechny děti z Loštína naskládaly do auta otce Tomáše a my jsme jim mávali, dokud nám auto nezmizelo z dohledu. "Třeba ještě přijedou nebo pojedeme my k nim," řekl Štěpán. Slečna už stála ve dveřích. Utíkali jsme k ní, abychom jí povyprávěli, co jsme zažili. Ale ona si zacpávala uši a volala: "Počkejte, počkejte, to všechno mi povíte při večeři! Teď ale honem do koupelny, vypadáte jako prasátka." Opravdu jsme byli pořádně špinaví - jako prasátka.

/Pokračování/

* * * * *

co
vidíme

v kostele
/3/

- Co je to tady za obrazy?

Je to čtrnáct obrazů utrpení Ježíšova od odsouzení až po uložení do hrobu. Dohromady se jim říká

KŘÍŽOVÁ CESTA

a najdete je téměř v každém katolickém kostele. Pohled na obrazy znázorňující utrpení Páně křesťanům připomíná, že Ježíš vykoupil svět svou smrtí a svým zmrtvýchvstáním. Také každý z nás přechází skrze Ježíše ze smrti do života. Při každé pobožnosti křížové cesty opakujeme slova: "Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti, neboť svým křížem jsi vykoupil svět."

- Kdo si vymyslel křížovou cestu?

Zprávu o cestě, kterou Ježíš šel po svém odsouzení z Jeruzaléma na Golgotu, nám zanechali všichni evangelisté. Je to poslední cesta Pána Ježíše před jeho smrtí. Brzy se tato místa stala cílem mnoha poutníků z celého světa. Procházel cestou Pána Ježíše, modlili se a zastavovali se na místech, o kterých se mluví v evangeliích nebo ke kterým se váže zbožná tradice. Počet těchto zastavení nebyl přesně určen, podobně ani jejich obsah. Lidé na těch místech poklekali na památku toho, že také Ježíš cestou několikrát upadl a vstal.

Když se poutníci vrátili domů, stavěli si na různých místech vlastní křížové cesty. Zpočátku na kopcích, které jim tak připomínaly Golgotu. Na místě jednotlivých zastavení stavěli kapličky s obrazy nebo sochami. Zastavení postupně přibývalo, až se v 18. století jejich počet ustálil na čtrnácti. V této době se také obrazy křížové cesty přestěhovaly do koste-

lů.

- Co je obsahem jednotlivých zastavení? Nebo je to u každé křížové cesty jinak?

Ne, tak jako se ustálil počet zastavení, ustálil se také jejich obsah:

1. Ježíš odsouzen na smrt
2. Ježíš přijímá kříž
3. Ježíš padá pod křížem poprvé
4. Ježíš se setkává se svou matkou
5. Šimon Cyrenský pomáhá Ježíši nést kříž
6. Veronika podává Ježíši roušku
7. Ježíš padá pod křížem podruhé
8. Ježíš mluví k plačícím ženám
9. Ježíš padá pod křížem potřetí
10. Ježíš svlečen ze šatů
11. Ježíše přibíjejí na kříž
12. Ježíš na kříži umírá
13. Ježíš snat z kříže
14. Ježíš položen do hrobu

U některých novějších křížových cest je ještě patnácté zastavení - obraz Ježíše Zmrtvýchvstalého, protože Ježíšova smrt by byla zbytečná, kdyby po ní nenásledovalo vzkříšení. Můžete se také setkat s moderními křížovými cestami, které nedodrží přesně uvedené schéma čtrnácti zastavení, ale které se skládají z obrazů inspirovaných utrpením Páně i utrpením světa.

/Pokračování/

DESA T E R O

/7. část/

Šesté a deváté přikázání

"Nezcižoložíš."

"Nebudeš dychtit po ženě svého bližního."

Manželství je posvátný svazek mezi mužem a ženou. Je to slib lásky, úcty a věrnosti před tváří Boží. Takto uzavřené manželství Bůh bere do své ochrany proti všem, kdo by je chtěli narušovat, ať už zevnitř nebo zvenku. Šesté přikázání se týká především lidí žijících v manželství a zakazuje jim porušit slib věrnosti. Deváté přikázání zase chrání lidi žijící v manželství i jejich rodiny. Nikdo nemá právo vzít muži ženu, ženě muže, dětem někoho z rodičů. Dokonce Bůh zakazuje i to, aby někdo třeba jen myslel na osobu žijící v manželství se žádostivostí, aby si představoval, že se spolu scházejí a podobně /srovnej Mt 5,27-28/.

Stane-li se však, že se lidské manželství rozpadne, neměli bychom takovými lidmi a už vůbec ne jejich dětmi pohrdat nebo je odsuzovat. Mysleme spíše na to, že to jsou lidé nešťastní, kteří potřebují naše modlitby, naši pomoc a porozumění, i když s rozvodem manželství jako takovým nesouhlasíme.

A až za několik let začneme sami navazovat známosti, pamatujme, že úplné odevzdání se tomu druhému patří jen do manželství. Ten, kdo to od druhého vyžaduje před tím, ukazuje, že ve skutečnosti nemá rád toho druhého, ale jen sebe. Svým jednáním vyjadřuje: "Líbí se mi, a proto ho, jí chci pro sebe", zatímco správný postoj je: "Chci, aby byl šťastný, byla šťastná, a udělám pro to všechno, co bude v mých silách".

Zatím se nás tato přikázání přímo netýkají, ale týkají se mnoha z našich bližních. Pomodleme se tento měsíc každý den jeden zdravas za rodiny, které jsou ohroženy rozvodem i za ty, kde už k rozvodu došlo.

/Pokračování/

soutěž soutěž soutěž soutěž soutěž soutěž soutěž soutěž soutěž soutěž

V rámci Desetiletí duchovní obnovy byla vyhlášena soutěž dětských kreseb. Soutěže se mohou zúčastnit děti do 15 let ve čtyřech skupinách:

1. skupina: předškolní děti
2. skupina: 1.-3. třída
3. skupina: 4.-6. třída
4. skupina: ostatní.

Autoři nejlepších obrázků budou na začátku prázdnin pozváni na zvláštní audienci /= návštěvu/ k Otci kardinálovi a z jejich obrázků bude uspořádána patovní výstava. Proto je třeba, aby formát obrázků byl nejméně A4 /= 21 x 29,5 cm/. Pro každou skupinu je určeno téma.

1. skupina: Bůh je Otec všech

Věříme, že Pán Bůh stvořil celý svět - naši zem, slunce, měsíc, hvězdy, také rostliny, zvířata a lidi. Boží stvoření je nejen užitečné /voda, obilí, ovoce.../, ale i krásné - barevné květy, ptáci, motýli...

Nejen to. Bůh není jen Stvořitel, on se o celý svět stále stará. Dal lidem rozum, aby objevovali stále nové věci a měli z nich užitek, aby stavěli domy, pěstovali rostliny, chovali zvířata. Má všechny lidi rád a chce jejich dobro. Když se kolem sebe díváme s otevřenými očima, můžeme všude vidět stopy Boží lásky. Vždyť i to, že se lidé mají navzájem rádi, je jeho dar.

Bože, děkujeme ti, že jsi stvořil takový krásný svět, že jsi stvořil nás, žes nám dal tatínka a maminku, kteří nás mají rádi a že se staráš o všechny lidi.

2. skupina: Blahoslavená Anežka pečuje o nemocné

Blahoslavená Anežka byla dcerou českého krále, byla to princezna. Věděla však, že je hodně nemocných lidí, o které se nemá kdo postarat. Věřila v Pána Ježíše, který řekl: "Když konáte něco dobrého pro někoho, kdo to potřebuje, je to, jako byste to dělali pro mě." Protože blahoslavená Anežka měla ráda Pána Ježíše, rozhodla se, že se bude věnovat nemocným lidem, o které se nikdo nestará.

Bože, děkujeme ti za krásný příklad křesťanské lásky, který jsi nám dal v blahoslavené Anežce. Prosíme, požehnej zvláště nemocným a všem, kteří se o ně starají.

3. skupina: Žijeme z víry

Jsme věřící lidé, a podle toho by měl vypadet i náš život. Více než ostatní bychom měli druhým lidem ochotně pomáhat a svědomitě plnit své povinnosti.

Víme však, že není možné, aby něco vzniklo samo od sebe. Křesťan čerpá sílu k životu z víry z modlitby, četby Písma svatého, účasti na mši svaté a přijímání svátostí.

Bože, děkujeme ti za velký dar víry, která nám pomáhá správně jednat v každodenním životě. Děkujeme ti také za to, že jsme členy církve, že se smějíme zapojovat do jejího života a můžeme přijímat svátosti.

4. skupina: Úkoly blahoslavené Anežky dnes

Blahoslavená Anežka tím, že dobrovolně přijala chudobu a tvrdý život služby nemocným, odpověděla na nejpelčivější bolest své doby - chudobu a opuštěnost trpících lidí. I v jiných dobách se v církvi našli lidé, kteří měli oči i srdce otevřené pro potřeby doby, opustili své představy a plány a věnovali se cele službě Bohu v těch, kteří to nejvíce potřebovali. Zamysleme se - kdyby žila Anežka Přemyslovna v dnešní době, čím by

byla, jaké by si zvolila povolání? Blahoslavená Anežka však své poslání zde na zemi už splnila. Jsou však mezi námi jiní lidé, kteří její odkaz naplnují a nesou dál světlo, které tato světice před 750 lety zažehla,

Bože, děkujeme ti, že jsi tak úžasně vedl blahoslavenou Anežku. Prosíme, nedej, aby její duch obětavé služby a lásky v našem národě zahynul, a žehnej všem, kteří v různých povoláních naplnují její odkaz.

Chcete se také zapojit do této sputěže? Pokud ano, ještě jednou si pozorně přečtěte krátký text určený pro vaši skupinu a popřemýšlejte o něm, které v něm jsou obsaženy. Jistě přijdete i na další. Bylo by velmi dobré, kdybyste si o tomto tématu popovídali i s druhými, s rodiči, sourozenci...

Obrázek, který potom nakreslíte nebo namalujete, odevzdejte tomu, od koho dostáváte Rybku, nejpozději do 16. dubna 1989 - jinak nebudete moci být zařazeni do soutěže. Obrázek nepodepisujte, ale přiložte k němu lístek papíru se jménem, třídou, do které chodíte, adresou a jménem vaší farnosti. Vaše obrázky pak budou společně odevzdány na pražské arcibiskupství, kde je porota vyhodnotí.

/Pokud byla soutěž vyhlášena veřejně ve vaší farnosti, postupujte podle pokynů pana faráře./

Až budete brát do ruky pastelky nebo barvičky, vzpomenete si, že dobré dílo vzniká po dobré modlitbě!

A H O J !

soutěž soutěž soutěž soutěž soutěž soutěž soutěž soutěž soutěž soutěž soutěž

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY

malé ohničky lásky

Táta s námi nemluví

Tatínek se chce dát s maminkou rozvést. Vidím ho tak nejvýš jednou za týden. A když je doma, dívá se na televizi. Pak jsem pochopil, že musím udělat první krok. Řekl jsem si: "Když táta nemluví se mnou, tak budu jednoduše mluvit já s ním." Už jsem začal. Zajímám se o boxování, abych se s ním měl o čem bavit.

Jenda

To nevadí

Připravoval jsem velikonoční dárky pro tatínka a pro maminku. Když jsem vymaloval svoje vajíčko, začal si hrát s barvami můj malý bratříček. Při tom pomazal barvou moje vajíčko. Napřed jsem se chtěl hrozně rozzlobit, ale potom jsem řekl: "To nevadí."

Holger, Německo

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY